

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **J. J.**, zast. společností Auditorská a daňová kancelář, s.r.o., se sídlem Praha 1, Vodičkova 41, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 29.11.2010, č.j.: 14721/10-1500-105418,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 29.11.2010, č.j.: 14721/10-1500-105418 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.922,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce společnosti Auditorská a daňová kancelář, s.r.o.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 ze dne 26.5.2010 č.j. 124305/10/003941108308 a to tak, že :

„Ve výrokové části se na straně první za text: ... dne 15.02.2007 v k l á d á text: ve znění rozhodnutí o námitce č.j. 82727/07/003940/8616 ze dne 4.6.2007.

Ve výrokové části se m ě n í na straně první částka 9 005 147.90 Kč na 8 872 586.10 Kč a částka 394 039.00 Kč (slovy TŘISTADEVADESÁTČTYŘITISÍCETŘICETDEVĚT Kč) na 394 043.00 Kč (slovy TŘISTADEVADESÁTČTYŘITISÍCEČTYŘICETTŘI Kč).

Do výrokové části se za poslední odstavec v kládá text: Celková výše daňových nedoplatků včetně exekučních nákladů činí 8 478 543,10 Kč.

Ostatní části odvoláním napadeného rozhodnutí zůstávají beze změny.

V odůvodnění Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu uvedlo, že k vymožení daňového nedoplatku v celkové výši 8.828.577,90 Kč vydal správce daně dne 15.2.2007 pod č.j. 31735/07/003940/8616 exekuční příkaz na přikázání pohledávky na srážky ze mzdy, jiné odměny ze závislé činnosti nebo náhrady za pracovní příjem, důchody, sociální a nemocenské dávky, stipendia apod. podle ust. § 73 odst. 6 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb. Exekučním titulem byl vykonatelný výkaz nedoplatků sestavený ke dni 23.8.2005 č.j. 264994/05/010522/500. Daňový nedoplatek byl zvýšen o exekuční náklady ve výši 176.570,- Kč. Celkem správce daně vymáhal částku ve výši 9.005.147,90 Kč. Proti exekučnímu příkazu byly podány námitky, o kterých rozhodl správce daně rozhodnutím ze dne 4.6.2007 tak, že jim částečně vyhověl a daňový nedoplatek snížil o promlčenou částku ve výši 132.561,80 Kč. Proti rozhodnutí byla podána žaloba, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.7.2010 č.j. 5 Ca 252/2007-47 zamítnuta. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost. Dne 9.10.2009 byl správci daně doručen návrh žalobce na částečné zastavení výkonu rozhodnutí vedeného pod č.j. 31735/07/003940/8616. Dne 26.5.2010 vydal správce daně pod č.j. 124305/10/003941108308 rozhodnutí o částečném zastavení daňové exekuce z důvodu snížení daňového nedoplatku o částku 394.043,- Kč. Dne 7.6.2010 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu se pak v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřilo k jednotlivým bodům žalobcova odvolání.

V žalobě žalobce uvedl, že správce daně vede vymáhací řízení, v jehož průběhu žalobce namítl, že daňové nedoplatky nevznikly, protože rozhodnutí, jimiž jsou konstituovány, trpí vadami, které způsobují jejich neexistenci. Žalobce je názoru, že správce daně měl zastavit řízení u většího počtu vymáhaných položek, a proto podal odvolání. Odvolací orgán upravil výši daňových nedoplatků a ve zbytku odvolání zamítl.

Žalobce v žalobě namítal, že některá rozhodnutí, ze kterých byl sestaven exekuční příkaz č.j.: 31735/07/003940/8616 trpí natolik zásadními vadami, že vůbec neexistují. Podle žalobce nevyplnění příslušných kolonek daňového přiznání – „vyměřil“ „přezkoušel“ svědčí o zásadním nedostatku projevu vůle vykonavatele veřejné správy, přičemž bez tohoto projevu vůle nelze hovořit o vyměřené dani. Podle žalobce jde o rozhodnutí v exekučním příkazu označenými pod položkami: č. 4 – dodatečné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 1995, kde není vyplněna kolonka „vyměřil“; č. 12-řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 1995, kde není vyplněna kolonka „vyměřil“; č. 13-řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 1995, kde není vyplněna kolonka „vyměřil“; č. 14-řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 1995, kde není vyplněna kolonka „vyměřil“; č. 15-řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 1995, kde není vyplněna kolonka „vyměřil“; č. 17-řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 1995, kde není vyplněna kolonka „vyměřil“; č. 30-řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 1995, kde není vyplněna kolonka „vyměřil“; č. 31-řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 1995, kde není vyplněna kolonka „vyměřil“. Podle žalobce nevyplnění příslušných kolonek daňového přiznání „vyměřil“, „přezkoušel“ dokládá, že tzv. konkludentní rozhodnutí ještě nebylo vydáno a nebylo tudíž ani doručeno, což znamená, že je exekučně vymáháno plnění, které neexistuje. Proto musí být podle žalobce exekuční řízení zastaveno a napadené rozhodnutí, které uvedené popírá, je nezákonné.

Žalobce odkázal ve své žalobě na rozhodnutí Ústavního soudu, jakož i na rozsudky Nejvyššího správního soudu

Dále žalobce uvedl položky z předmětného exekučního příkazu a to č. 18-platební výměr na daňové penále, který je podle názoru žalobce nicotný, protože odkaz na procesní předpis je v záhlaví a ne ve výroku a hmotněprávní předpis není označen vůbec; č. 19-platební výměr na daň ze závislé činnosti a funkčních požitků, který je podle žalobce nicotný, protože odkaz na hmotněprávní předpis je nečitelný, takže je na něj třeba nahlížet jako kdyby nebyl; č. 21 až 25-dodatečný platební výměr č.j. 50848/98/010912/6414, který je dle názoru žalobce nicotný, protože odkaz na hmotněprávní předpis je v záhlaví a ne ve výroku; č. 6, 7, 32-35, 38-41 – součet všech položek je promítnut do platebního výměru na daň silniční č.j.: 26206/2.1./96/Zm na částku 32.675,- Kč, který je podle názoru žalobce nicotný, protože odkaz na hmotněprávní předpis je v záhlaví a ne ve výroku. Podle žalobce tedy vady těchto rozhodnutí způsobují jejich nicotnost, což znamená, že je exekučně vymáháno plnění, které neexistuje.

Ve vyjádření k žalobě odvolací orgán zrekapituloval průběh předmětného řízení a reagoval na námítky žalobce uvedené v jeho žalobě. Podle odvolacího orgánu jsou všechna rozhodnutí uvedená v předmětném exekučním příkaze platná a správce, potažmo odvolací orgán nemůže zastavovat, popř. částečně zastavovat exekuční řízení ohledně takových rozhodnutí. Navrhl žalobu zamítnout.

V rámci ústního jednání konaného dne 23.4.2015 zástupce žalobce setrval na v žalobě uvedených právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se přípisem ze dne 14.4.2015 z nařízeného jednání omluvil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ve správním spise se pak nacházejí pro danou věc mimo jiné tyto podstatné doklady, materiály a to: návrh žalobce na částečné zastavení výkonu rozhodnutí ze dne 9.10.2009; rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 ze dne 26.5.2010 č.j. 124305/10/003941108308; odvolání žalobce ze dne 7.6.2010; žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 29.11.2010 č.j.: 14721/10-1500-105418; dále pak dodatečné přiznání k DPH za zdaňovací období říjen 1995, řádná přiznání k DPH za zdaňovací období březen až červenec, září a listopad 1995; platební výměry č. 10/96 – položka č. 18, platební výměr č. 81/3570/96-položka č. 19, dodatečný platební výměr č.j.: 50848/98/010912/6414-položka č. 21-25, platební výměr č. 960000492; exekuční příkaz ze dne 15.2.2007 č.j.: 31735/07/003940/8616 vydaný Finančním úřadem pro Prahu 3; námítky žalobce proti exekučnímu příkazu ze dne 6.3.2007; rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 o námitce ze dne 4.6.2007 zn. 82727/07/003940/8616; rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 27.11.2009 zn. 20271/09/003940108616; rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 16.4.2010 č.j.: 5093/10-1500-105418.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

V dané věci z obsahu správního spisu je zřejmé, že otázkou částečného zastavení daňové exekuce se Finanční úřad pro Prahu 3 zabýval na základě návrhu žalobce na částečné

zastavení výkonu rozhodnutí ze dne 9.10.2009 a o tomto částečném zastavení tedy rozhodl v tom rozsahu tak, jak bylo v onom návrhu žalobce uvedeno. Soud však konstatuje, že existuje rozpor mezi výrokem rozhodnutí o zastavení řízení a jeho odůvodněním, když tedy ve výroku se Finanční úřad pro Prahu 3 výslovně odvolává na ust. § 268 odst. 1 písm. c) a odst. 4 o.s.ř. (výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže zastavení výkonu rozhodnutí navrhl ten, kdo navrhl jeho nařízení; týká-li se nařízeného výkonu rozhodnutí některý z důvodů zastavení jen zčásti nebo byl-li výkon rozhodnutí nařízen v rozsahu širším, než jaký stačí k uspokojení oprávněného, bude výkon rozhodnutí zastaven částečně) ve spojení s § 73 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb. (pro výkon daňové exekuce se použije přiměřeně občanského soudního řádu. Ministerstvo v dohodě s Ministerstvem spravedlnosti České republiky upraví obecně závazným právním předpisem podrobnosti postupu při výkonu daňové exekuce, zejména způsoby řešení střetu exekuce soudní a daňové), což je tedy ustanovení, které se týká případů, kdy se již nařízení exekuce zastavuje na základě návrhu toho, kdo předmětnou exekuci navrhl.

Z prvostupňového rozhodnutí, ani ze správního spisu nelze seznat nic o tom, že by zastavení exekuce navrhl kdokoli jiný, než žalobce, který ovšem nebyl tím, k jehož návrhu by byla exekuce zahájena, takže jeho návrh nemohl být návrhem, který by bylo možno podřadit pod ust. § 268 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Pokud pak jde o odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, tam vlastně není uvedeno nic o tom, na základě jakého návrhu (kdo ten návrh podal, učinil) byla předmětná exekuce částečně zastavena, nicméně z argumentace, kterou v prvoinstančním rozhodnutí správce daně uvedl, vyplývá, že se tak stalo na základě nesprávného postupu při zpracování daňových přiznání, týkajících se položek č. 1,2,3,5 exekučního příkazu. Ani z toho tedy nelze usoudit nic o tom, že by správce daně o částečném zastavení exekuce rozhodoval na návrh, takový návrh tady není nijak specifikován a není jasné, o jaký návrh by se mělo jednat. Skutečnosti, které jsou v předmětném odůvodnění uvedeny, pod ust. § 268 odst. 1 písm. c) o.s.ř. opět nelze podřadit.

Podle názoru soudu je tedy již rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 26.5.2010 nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť není zřejmé, na základě jakého návrhu byla daňová exekuce nařízená exekučním příkazem částečně zastavena, pokud se tedy finanční úřad odvolává na ust. § 268 odst. 1 písm. c) o.s.ř., které z takového návrhu vychází, které s takovým návrhem počítá. Odvolací správní orgán pak tuto nepřezkoumatelnost v podstatě převzal, protože se sice ve svém rozhodnutí, které je tedy žalobou napadeno, rozhodnutí ze dne 29.11.2010, obsáhle zabýval námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání proti tomuto rozhodnutí o částečném zastavení exekučního řízení, ale toho, že předmětné rozhodnutí samo je vydáno, nebo že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesrozumitelné, to nijak nezaznamenal, nijak na tuto skutečnost nerefletoval a ani nijak tuto vadu neodstranil. Soud má tedy za to, že v podstatě obě rozhodnutí (prvoinstanční i druhoinstanční) jsou nepřezkoumatelná z důvodu nesrozumitelnosti a již jen z tohoto důvodu musel soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit, vycházejí tedy z toho, že v novém řízení bude mít odvolací správní orgán dostatečné právní nástroje na to, aby ve věci zjednal nápravu.

Se zřetelem ke shora uvedenému nezbylo soudu než napadené rozhodnutí rozsudkem zrušit pro vady řízení, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a to především pro nesrozumitelnost /§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s./. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud se dále pak jednotlivými žalobními body s ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezabýval.

Výrok o nákladech je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2.000,- Kč a jednak z odměny advokátce za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, písemné podání ve věci samé, účast na jednání před soudem) 2x po 2.100,- Kč, 1x po 3.100,- Kč a ze související náhrady hotových výdajů 3x po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, a to včetně sazby daně z přidané hodnoty (21%). Náhradu v celkové výši 11.922,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpínová